

pühha seadust ja wannemate kohhut, hoolt kanda emmaksete eest. Kui wanna pealik nenda ühhe laua jures nomis, pandi kaarta ka varsi teistegi laudade pealt ärra. Siit ja seal püstitis mõnusest näüst häbbi, mõnust ka tiggedus, agga mitte üks ei lausund sõnna, waid ollid vait kui tummad koerad. Wimaks ajas tutser ukse ette; wanna pealik jättis Jummalaga ja sõitis ärra. Mehhed watasid tedda takka, ja üks wanna hukka läinud jomamees, kes kõik omma warra olli jemiseega ja kaardimängimisega ärra prassitud ütles: „Küll ta olli agga häbbemata, mis ta kõik meile julges öölda!” üks teine wästab temimale: „Pea omma su! kõik on selge tössi.” Karel ei möelnud täanna enam kaardimängimise peale, waid läks kohhe koju; pealiku tähendamised kaartidest naestet ja laste süddame kurbduse peale ei läinud temima melest. Temima tulli lahke näu ja löbbusa sõnnadega koju. Nüüd hakkas weskī majas hopis teine ellu; kui läbbi jää Karel koju, kandis hoolt ni hästi weskī, kui ka naese ja laste eest. Wedki

kellises nenda kui olleks ütlend: „Oh! römu, oh! römu, ja wanna Jürri süddames seisib mõtte, kui olleks wanna faddund sum=išja jälle weskī perremehheks olnud. Oh Jézand! eks se olleks siis wöimid ka nönda jäda, ja maja pidamine önnistuses eddasj miina! ? Vastla päwa öhtul astusid temima norema poca wadderid tippa, terretasid tedda pilkades: Noh! Karel, nüüd oled viete tukkumiaiks jämid, et sind enam kuskil nähha polle. Olleme sind wata ma tulnud ja töime kaardid kasa. Nende sõunadega töivad nad laua nurgast välja, wiskasid kaardid laua peale ja kutsusid Kaarlit mängima, mis ka kohhe sündis. Maene läks taast välja ja mittiis kõiki fibbedaste. Mõnne päwa pärast tullid jälle, ja ikka jälle, ja kutsusid Kaarlit väggise ka endi jure, ja sedda ta teggi. Nüüd läks aasta aastalt temima kurri elluviis eddasj, ja ikka aeg aastat kurjemaks. Kaarli süddamega olli nüüd nenda luggu, kui pühha kirri tunnistab: „Kui rojane waim inimmesest on välja läinud, siis käib temma